
Bezpečný přístav

Marie Laval

Pokud má Jim náladu na žerty, je to dobré znamení. Daniel se uchechtl. „Mořské panny? Nikdy jsem žádnou nepotkal. Dokonce jsem z ní nezahlédl ani špičku ocasu.“ Což nebyla tak úplně pravda. Copak se kdysi nenechal ošálit svůdnou sirénou, která ho vlákala do svých tenat? A jaká to byla chyba.

Raději se soustředil na Jima a novou knihovnici, která, zaražená a bledá, stála před ním. Daniel tiše zaklel. Neměl tak řvát, ale v uších mu pořád buřácí vichřice, a neměl čas přizpůsobit sílu hlasu relativnímu tichu kapitánského můstku.

Možná neměl klít a používat vulgární výrazy. Kdyby ho slyšela Katrina, donutila by ho vhodit tři mince do sklenice s pokutami, kterou za tímto účelem zřídili v kuchyni. A ještě jednu navíc za to, že je protivný, přestože má plné právo být nabručený potom, co většinu dne strávil ponořený v účtech a lámal si hlavu, kde vzít peníze na nový traktor a z čeho zaplatit veterináře. Celkem by se obešel bez toho, aby ho zavolali na rozbouřené moře, kde ho navíc čekal pohled na zrenovovanou pojízdnou knihovnu, přišpendlenou k palubě trajektu jako nešťastný brouk, o niž se tříští zlověstné vlny.

„Pane McGregore?“ oslovila ho tiše žena. „Jsem Jenna Palmerová, nová knihovnice.“

„Vím, kdo jste,“ ucedil a ona se ušklíbla, nejspíš zaskočená jeho příkrým tónem.

„Prosím, na kapitána se nezlobte. To, že jsme dnes vypluli, není jeho chyba, ale moje. Já byla tou, kdo na tom trval.“

Přikývl. „Slyšel jsem.“

Jenna Palmerová zastrčila ruce do kapes tenoučké bundičky a zaklonila hlavu, aby na něho pořádně viděla. Její oči se zdály obrovské a zářily z bledeho obličje tvaru srdce, teď zakaboněného. Z vlasů v délce po ramena stékala voda. Nejspíš trpí mořskou nemocí, je prochládlá a vydešená. A Da-

niel se o to víc stydí za svoje neurvalé chování. Ale právě teď není čas na zdvořilosti.

„Můžu s něčím pomoci?“ zeptala se.

„Nepleťte se mi do cesty.“

Dotčeně zalapala po dechu a ustoupila stranou. „Samozřejmě. Promiňte.“

Daniel zvedl hledí své helmy a stáhl si rukavice. Lékařský kufřík postavil na podlahu a přidržel k Jimovi, který dýchal krátce a mělce. Opět zavřel oči, byl bledý a flekatý, a rty mu zešedly.

Daniel mu položil dlaň na rameno. „Jíme..., dám ti kyslíkovou masku, ale můžeš mi napřed říct, kde tě bolí?“

Kapitán rozevřel víčka. „Na prsou, chlapče.“

„Ještě někde?“

„Levá ruka.“

Příznaky nasvědčovaly srdečnímu infarktu. „Dobře. Ničeho se neboj. Kluci ze záchranné služby tě odvezou zpátky do Mallaig, kde na tebe čeká sanitka. Za chvíli budeš v nemocnici.“

„Co bude s *Riannog*?“

„Odvezu ji do přístavu. Kieran, Brendon a...“ Podíval se na mladou ženu, která hleděla z okna, záda měla rovná a z ramen jí sálalo napětí. „... slečna Palmerová tu zůstanou se mnou.“

„Děkuju ti, chlapče. Neměl jsem dneska vyplouvat.“

„Zapomeň, co jsem říkal. Byl to jen pokus o vtip. Hlavně aby ti bylo líp. Teď ti nasadím kyslíkovou masku. Potom tě naložíme na nosítka a přendáme do člunu. Budeš v pořádku, Jíme.“

Vysílačkou přivolal kolegu s nosítky, rozepnul kufřík a vyndal z něj potřebné vybavení.

O deset minut později Jim, přikurtovaný k nosítkům, spočíval na záchrannářském člunu, který okamžitě vyrazil k Mallaig. Divoce poskakoval na vlnách. Daniel si sundal helmu a převzal vládu nad kormidlem, zatímco Kieran hlídal zrádné útesy Mořské panny. Ránu na čele už měl ošetřenou a zalepenou. Zranění naštěstí nebylo tak vážné, jak na první pohled vypadalo.

Jako zkušený námořník byl Daniel zvyklý plavit se po otevřeném moři mezi Arrandale, pevninou a sousedními ostrovy, ale zvládnout plavbu v tak špatných povětrnostních podmínkách a ještě k tomu s jasně žlutou mobilní knihovnou připoutanou k palubě..., to byla vážně výzva.

Z Jennina nového šéfa šel strach. Vypadal jako nabručený medvěd. Na bradě mu rašilo tmavé strniště, kolem hlavy mu poletovaly neučesané černé vlasy a na svět zíral studenýma modrýma očima.

Jenna stiskla víčka a soustředila se na dýchání. Dále jí pomáhalo, že zatínala ruce v pěst, až se jí nehty zarývaly do dlaně. Bolest jí umožňovala odpoutat se od kymáčení lodi a pohrdání, které vůči sobě cítí. Kvůli ní teď Jim míří do nemocnice, mladý Kieran má rozseknutou hlavu a Daniel McGregor musí odplout s přívozem do Dany. Na svého nového nadřízeného udělala špatný dojem a může si za to sama.

„Jste v pořádku, slečno?“ Z ponurých myšlenek ji vytrhl Brendonův hlas.

Otevřela oči a přikývla. „Ano,“ zalhala.

„Určitě?“ Brendon se mračil a tvářil se znepokojeně. „Doufám, že jste nevěřila Kieranovi, když tvrdil, že můžete za Jimovy potíže,“ prohlásil, jako by jí četl myšlenky. „Byl rozčilený, to je všechno. Jim je jeho hrdina. Když byl ten kluk ještě batole, táta mu zahynul na moři, a Jim ho víceméně vychoval.“

„Jenže ona to moje vina je a pan McGregor si to taky myslí.“

Brendon pokrčil rameny. „Daniel? Ale no tak... Nejspíš má špatnou náladu, protože ho vytáhli od práce na statku.“ Poplácá ji po paži. „Na něho se vykašlete. Je to dobrý chlap a vy brzy zjistíte, že pes, který štěká, nekouše. Chce to jenom lépe ho poznat.“

Jenna málem odsekla, že to určitě nemá v úmyslu a rozhodla se omezit vzájemný kontakt na nezbytné minimum, ale raději se kousla do rtu a mlčela.

Brendon natáhl krk a pohlédl z okna. Na tváři se mu rozlil široký úsměv. „Vypadá to, že každou chvíli zakotvíme v Daně.“

Přívoz se blížil k nevelkému přístavu, hovicímu si v zátoce, a vichřice náhle ustala jako mávnutím kouzelného proutku. Moře se přestalo vzdouvat. Rybářské čluny se vesele pohupovaly na drobných vlnách a na pozadí černých hor ověncených šedivými mračny se k sobě mačkaly pestrobarevné domky – malinově červený, miminkovsky modrý, svítivě oranžový a citronově žlutý.

Brendon si otřel dlaně o břicho a dlouze vydechl. „Ze silných emocí vždycky dostanu hlad. Co byste řekla šálku čaje a něčemu malému k snědku v podniku U Máslového koláčku? Je to nejlepší čajovna v Daně. Tedy...“

jiná čajovna tu není. Zvu vás! Pomůže vám to vzpamatovat se z náročné cesty.“

Jenna se podívala na hodinky a zakabonila se. „Bohužel není čas. Čeká mě spousta práce a beztak máme zpoždění. Musím zkontrolovat nové zboží, přesvědčit se, že knihovna vypadá patřičně reprezentativně a je připravená na velkolepé otevření. Také jsem doufala, že si procvičím řízení.“ Zhluboka se nadechla. „Abych vám pravdu řekla, jsem ze zítřka trochu nervózní.“

Od chvíle, kdy naposledy jezdila s mobilní knihovnou, už uplynul nějaký čas, a kromě toho neměla tak velké auto. Navíc ji čeká seznámení s novými lidmi, které musí přesvědčit, že je ta pravá pro tuhle práci. Je nervózní jako sáňky v létě. A dočista vyděšená.

Brendon protáhl obličej. „Dobré nebe, děvenko, vy jste ale horlivá! Mám mnohem lepší nápad. Napřed si U Máslového koláčku dáme čaj a něco sladkého na nervy, a teprve potom se pustíme do práce. Až skončíme, odvezu vás k sobě. Bydlím v přestavěné stodole na statku mojí sestry. Stojí deset minut cesty od Chalupy Mořské panny, kde budete ubytovaná vy. Ruth se nemůže dočkat, až se s vámi seznámí. Povídala, že vás mám pozvat na svačinu. Ráda by vás doprovodila do vašeho nového domova a pomohla vám se usadit.“

„Co bude s mojí cvičnou jízdou?“

Ušklíbl se. „To může počkat do rána. Odpusťte, že to říkám, ale máte za sebou sakra dlouhý den a počasí je příšerné. Navíc nechci skončit v příkopu.“

„Och.“ Jenně se sevřelo hrdlo. Jak by se měla zachovat? Brendonův návrh je naprosto rozumný. Je utahaná. Vstávala ještě za tmy, aby prvním vlakem odcestovala z Manchesteru do Edinburghu, kde přesedla na spoj do Inverness. Tam ji vyzvedl Brendon v její čerstvě zrekonstruované a vybavené pojízdné knihovně. Řídit poprvé Pryskyřníka po bouřlivé plavbě na moři, plné nemilých zážitků, by jistě byla stresující záležitost, obzvláště v nepolevujícím dešti.

Ale co by tomu řekl Daniel McGregor, kdyby hned první den, kdy nastoupila do práce, strávila část odpoledne v čajovně? Koneckonců je její vedoucí a už teď se na ni zlobí. Poznala to z ledově modrého pohledu vrženého jejím směrem, když ošetřoval Jima a obořil se na ni, aby se mu nepletla do cesty.

Brendon vyčkával na její odpověď a tvářil se mírně zmateně. „Určitě by vaší sestře nevadilo, kdybych přišla na svačinu?“ zeptala se ho konečně.

Brendon se přestal usmívat a zčistajasna se zakabonil. „Samozřejmě že ne. Přece vás pozvala.“

„Och...“ Srdce jí bušilo a najednou se jí nedostávalo dechu. Přitiskla se zády ke stěně. Vtom všechno zbělalo, rozmazalo se a kabina se s ní roztočila.

„Co se děje, slečno?“ Brendon se naklonil a položil jí dlaně na ramena. „Doufám, že sebou nesečnete jako Jim.“

Vzpamatuj se, Jenno! Brendon je hodný člověk. Možná zvýšil hlas, ale rozhodně jí neublíží. Nikdo se jí ani nedotkne. Ale dobře jí rozhodně nebylo. Strach a nevolnost ji přišpendlily k sedadlu a chvíle se tak urputně, až jí začaly drkotat zuby a nemohla mluvit.

Vzdáleně si uvědomovala, že se otvírají dveře kajuty a stojí v nich Daniel McGregor. Svou urostlou postavou je skoro celé zaplnil. „Pojďte, vy dva. Přirážíme k molu. Musíte vyjet. Brendone, co se děje?“

„Obávám se, že té děvence je trochu šoufl.“

Jenna zhluboka vydechla. „Ne... Nic mi není. Vážně.“

McGregor k ní přesto vykročil. „Zřejmě jí je špatně z té cesty. Už kvůli ní doufám, že nedostane mořskou nemoc pokaždé, když vstoupí na trajekt.“

Jenna se zarazila. Co když McGregor usoudí, že se pro tuhle práci nehodí, a na místě jí vypoví smlouvu?

„Už jsem v pořádku.“ Pokusila se zvednout, ale nohy se jí třáslly tak úporně, že si zase sedla.

McGregor se sklonil, vzal ji za bradu a zvedl jí hlavu tak, aby mu hleděla přímo do očí. „Ano, je bledá jako stěna. Bolí vás někde, slečno Palmerová? Na hrudi..., hlava?“

„Ne. Jsem v pohodě. Jenom...“

McGregor se napřímil a otočil se k Brendonovi. „Běž nastartovat auto, já ji tam odnesu.“

Jenna opět ztuhla. Odnese ji tam? Jako pytel brambor? Ale dříve, než stáčila něco namítnout, popadl ji do náruče. Chtěla se přidržet jeho ramenou, ale prsty jí klouzaly po bundě nasáklé vodou, a tak mu instinktivně ovinula paže kolem krku, a když proplétala prsty, nehty se mu otřela o kůži. Cítila, jak se zarazil, zatnul zuby a podíval se na ni uhrančivě modrýma očima, ze kterých mrazilo mnohem víc než předtím, přestože zblízka viděla, že kolem zornice mu na duhovkách tančí tenké žluté paprsky jako miniaturní plameny.

„Všechno v cajku?“ zavrčel.

Mrzutý medvěd. Ano, přesně takový je. „Můžete mě postavit. Už je mi lépe.“ Ačkoliv ji stále obcházely mráčky, zakopala nohama a pokusila se vymanit z jeho sevření, ale on jenom zrychlil krok a rázoval po palubě.

„Přestaňte se vrtět. Dneska už jsme měli na programu jedno podezření na infarkt a já nechci řešit další problém. Jakmile Brendon vyjede z lodi, odveze vás k lékaři.“

„Doktora nepotřebuji. Mám spoustu práce, kterou musím udělat, jestli chci, aby byl zítra Pryskeřník připravený.“

Muž se zamračil, ale v očích se mu pobaveně zablýsklo. „Pryskeřník?“

Jenna cítila, jak jí hoří tváře. „Takhle říkám pojízdné knihovně.“

„Proč?“

„Protože je žlutá a pryskeřník je také žlutý.“

Copak to není jasné? Zazmítala by sebou, ale pevně ji k sobě tiskl.

„Máte pravdu, pryskeřníky jsou žluté. Já tak říkám své nejkrásnější krávkě. Jednou vám ji představím, ale možná budete zklamaná. Není žlutá.“

Utahoval si z ní, což ji naštvalo natolik, že instinktivně sevřela jeho krk mnohem pevněji a cítila, že i on zesílil stisk. Postavil ji vedle auta, otevřel dveře spolujezdce, a dříve než stačila uskočit, posadil ji na sedadlo, vytáhl bezpečnostní pás a sklonil se, aby jí ho zapnul, jako by to nedokázala udělat sama.

„Odvezte ji rovnou do ordinace,“ nařídil Brendonovi, který již seděl za volantem, „a požádejte doktora Kerryho, aby u slečny Palmerové provedl kompletní vstupní prohlídku. Potom se zastavte U Máslového koláčku, objednejte jí horký čaj a něco k snědku. Podle mě to nutně potřebuje.“

Brendon nastartoval. „Provedu... Vážně je nějaká *sinálá*.“

Jenna si založila paže a zpražila oba muže usouzeným pohledem. „Možná nejsem úplně fit, ale nemusíte si povídat nad mojí hlavou, jako bych vám nerozuměla.“

McGregor se zarazil. „Dobře. Když mi rozumíte, tak tedy udělejte, co vám říkám.“ Otočil se na patě a pospíchal na kapitánský můstek, aniž se na ni znovu podíval.

„Tady máte, zlato, dejte si. Vypadáte, že se nutně potřebujete napít.“
Brendonova sestra podala Jenně hrnek čaje.

„Děkuji vám. Byl to dlouhý den.“ Jenna vydechla úlevou a vděčně usrkávala horký a sladký nápoj. Přesně tohle potřebovala – povzbuzení a útěchu – a obojí našla v útulné kuchyni Ruth MacDonaldové.

Všechno tu bylo velké, zářivé a veselé – od zelených stěn po oranžové závěsy na oknech s mnoha tabulkami. Na žlutém sporáku stál obrovský hrnc s vroucí polévkou a chladnička se ztrácela pod záplavou dětských obrázků. I sama Ruth byla pestrobarevná. Ryšavé vlasy měla ostříhané nakrátko a modré oči jí jenom jiskřily. Oblékla si modrý svetřík, sukni z červeného manšestru a k tomu si obula fialové pantofle. Jenna, ustrojená v klasických džínách, pořád trochu vlhkých od mořské vody, tmavě modrém svetru a černých kotníčkových botách si vedle ní připadala mdlá a unylá.

Ruthin statek připomínal pevné a přívětivé útočiště, stojící v ponuré krajině, jíž vládne hnědá a šedá – rašeliniště, kopce a rozbahněná pole, táhnoucí se, kam až oko dohlédlo. Po takovém domě Jenna vždycky toužila, a soudě podle Ruthina šťastného úsměvu a zdravě růžových kulatých tváří se dalo předpokládat, že nejspíš vede život, o jakém Jenna tajně snila, plný smíchu a lásky... Sevřelo se jí hrdlo a oči se zalily slzami. Sklopila zrak a dopřála si doušek čaje, a pak další. Čekala, až vlna smutku pomine.

„Jste v pořádku, děvenko?“ starala se Ruth. „Není vám mizerně? Brendon se zmínil, že jste musela k lékaři, jen co jste přistáli.“

Jenna postavila hrnek a přinutila se k úsměvu. „Obávám se, že jsem pana doktora zbytečně připravila o čas. Nic mi není. Pokoušela jsem se to panu McGregorovi vysvětlit, ale trval na tom, aby mě Brendon odvezl do ordinace.“

Ruth pokrčila rameny. „Daniel umí být občas panovačný, ale je to tím, že pořád spěchá z jednoho místa na druhé. Musí zařídit spoustu věcí. Na jeho manýry si časem zvyknete, až ho lépe poznáte.“

Jenně se opět chtělo podotknout, že ho lépe poznávat nehodlá. Sice je jejím nadřízeným, ale pochybuje, že někdy vstoupí do Pryskyřníka, anebo do kamenné knihovny v Daně, což jí naprosto vyhovuje.

Ruth si navlékla chňapku, druhou rukou popadla měchačku, nadzvedla poklici hrnce a důkladně promíchala jeho obsah. „Tak, a pórková polévka s kuřecím vývarem je hotová. Dáme si k ní chléb a sýr. Doufám, že máte hlad,“ poznamenala, když vracela poklici na místo.

Jenna se na Ruth omluvně usmála. „Vážně se moc omlouvám, ale po návštěvě u lékaře mě Brendon pozval k Máslovému koláčku, kde mě důkladně pohostil, takže dnes večer už do sebe nic nedostanu.“ V hlavě se jí rozezněl Adrianův posměvačný hlas: *Jak se můžeš tolik cpát? Ty jsi ale Otesánek. Není divu, že jsi tlustá...*

A Ruth si teď o ní bude myslet, že je nevychovaná.

Hostitelka se usmála. „To je v pořádku, zlato. Naprosto vás chápu. Jejich koláčky jsou poctivé a syté.“

Úzkost svírající Jenninu hruď malinko povolila. Zřejmě Ruth neurazila. „Máme tu nejlepší čajovnu široko daleko. V Daně jsou úžasné obchody, jak sama brzy zjistíte.“

Zatímco Ruth je vyjmenovávala, Jenna se v duchu toulala na míle daleko. Vrátila se do Manchesteru do bytu, který více než rok sdílela s Adrianem, a kde všechno bylo uhlazené a naleštěné, vypilované k dokonalosti – až na ni.

Ruth se odmlčela. „Vy mě neposloucháte, milá zlatá, ale já vám to nevyčítám. Moc mluvím. Manžel si na to ustavičně stěžuje.“

Jenna se s trhnutím probírala a vrátila se do přítomnosti. Málem přitom převrhla hrnek s čajem. Naštěstí se jí ho podařilo včas zachytit a pevně jej sevřela v dlaních.

„Promiňte. Poslouchala jsem, ale...“ Klidně může říct pravdu, nebo alespoň její část. „Uvažovala jsem nad tím, jaký máte krásný dům a jaká je to změna oproti místu, kde jsem až doteď bydlela.“

Ruth se usmála. „Děkuji vám. Je to tu velké a chaotické, ale nic bych na tom neměnila.“ Podívala se na hodiny a dodala: „Je načase prostřít stůl. Brendon povídal, že vás po večeři odveze do Chalupy Mořské panny. Doufám, že nebudete zklamaná. Je to tam staromódní a stojí trochu z ruky.“

„Staromódní a z ruky mi nevadí.“ A čím víc z ruky, tím lépe.

Ruth vytáhla z trouby pecen chleba a položila ho na stůl. Poté zamířila ke kredenci pro talíře a misky na polévku.

Jenna se zvedla. „Můžu vám pomoci?“

„To byste byla hodná. Tamhle leží prostírání a příbory jsou v šuplíku. Prostřete jenom pro čtyři, ano? Určitě ráda uslyšíte, že večer se mají mraky protrhávat, vyčásí se a na zítřejší velkolepé otevření pojízdné knihovny budete mít krásné počasí.“

Ruth postavila na stůl čtyři vysoké sklenice a džbán vody. „Doufám, že jste připravena na setkání s místními, velmi zvědavými lidmi. Zpráva o vaší dramatické plavbě se určitě už rozletěla po celém ostrově.“

„Ach jo.“ Jenně se třásla ruka, když pokládala na stůl poslední lžici. Co když jí zdejší obyvatelé začnou vyčítat, že kvůli ní dostal kapitán infarkt, jako jí to předhodil Kieran? Anebo ji budou považovat za hloupou a nafoukanou, anebo budou pohrdat knihami, které pro mobilní knihovnu objednala? Obavy se vršily jedna na druhou a úzkost v ní sílila.

„Všichni se moc těší, že zase budou mít k dispozici pojízdnou knihovnu,“ dodala vesele Ruth. „A lidi na Carlochově panství žálí až běda. Ani bych se nedivila, kdyby se vás Toby Drummond pokusil přetáhnout.“

Jenna se přinutila k úsměvu. „Kdo je Toby Drummond?“

„Majitel Carlochova statku, jinak známý jako ‚Jeho Uhlazenost‘ – brzy se dozvíte proč. Jeho mobilní knihovna také skončila o Vánocích, ale on s tím nic neudělal. Na rozdíl od Daniela, který založil veřejně prospěšnou společnost a podařilo se mu získat dotaci na rekonstrukci auta.“

Ruth se na Jennu plaše usmála. „Víte... Když Brendon zaparkoval u nás na dvoře... Chtěla jsem se zeptat, jestli by vám nevadilo, kdybych se podívala na vaše nové knížky?“

„Vůbec ne.“ Jenna zavrtěla hlavou. „Ráda vám je ukážu.“ Znovu se jí zmocnily rozpaky. Co když se Ruth nebude líbit, jak teď Pryskeřník vypadá?

„Výborně! Požádám Brendona o klíčky. Hned jsem zpátky.“

Jenna si prohlížela obrázky připevněné magnety k ledničce. Brendon jí vyprávěl, že když Ruthini synové vylétli z hnízda, začala známým hlídat děti, takže malůvky musí být od některého z jejích svěřenců. Jedna čtvrtka vystupovala do popředí a Jenna přikročila blíž, aby si obrázek lépe prohlédla. Byl černobílý a znázorňoval muže stojícího uprostřed kamenného kruhu. Pojetí mělo něco do sebe a směle by se dalo označit za dokonalé umělecké vyjádření osamělosti a smutku.

Ruth byla vmžiku zpátky se sadou klíčů na kroužku, navlečeném na ukazováčku. Podívala se napřed na Jennu, potom na kresbu. „Koukám, že si prohlížíte Katrinin majstrštyk. Dobrá práce, že? Obzvláště na sedmiletou holčičku. Ten kruh znázorňuje Plačící kameny nahoře u Dunfiadhaichu. Katrina mi to sice neřekla, ale jsem si jistá, že muž na obrázku je Daniel.“

Musela spatřit v Jenniných očích otázku, protože dodala: „Daniel je Katrinin strýc. Otcem té holčičky byl jeho mladší bratr Hugh. Zemřel před pěti lety a Daniel se o ni od té doby stará.“

Ano, Jenna se o té tragédii dočetla na internetu. Ruth vzala z háčku u dveří nepromokavý plášť. „Tu malou zbožňuje, ale má spoustu práce, a tak se o ni po škole většinou starám já. Někdy i o prázdninách.“

Jenna by se nejradši zeptala, kde je máma té holčičky. Copak se nepodílí na její výchově? Ale protože výchova dětí u McGregorových není její věc a v drbech se nikdy nevyžívala, raději mlčela.

Vklouzla do žluté bundy, stále mokré z plavby po moři. Neušlo jí, jak se na ni Ruth pochybovačně zadívala. Úplně stejně jako předtím Daniel.

„Milá zlatá, budete potřebovat něco lepšího, než je tohle,“ poznamenala. „Na přeháňky ve městě ta bunda možná stačí, ale tady je celkem k ničemu.“

Vydaly se k autu zaparkovanému na dvoře. Když vstoupily do mobilní knihovny, Jenna rozsvítila světla a Ruth s obdivem hleděla na dobře zásobené police. „Páni! To je ale nových knížek... A vy tu máte i audioknihy a dévéděčka!“

Její nadšení vyčarovalo na Jennině tváři úsměv. Snažila se co nejlépe využít skrovný rozpočet, který od McGregora dostala, a tak objednala zboží za diskontní ceny. Nebránila se ani knihám z antikvariátu. Než ji Brendon vyzvedl na nádraží, zajel do centrální knihovny v Inverness pro další zásoby.

„Trochu jsem předělala oddělení knih pro ženy,“ vysvětlovala Jenna. „Všechny dětské knížky jsem naskládala do plastových přepravek a koupila jsem polštáře, na kterých můžou mrňata sedět, když si budou číst nebo listovat knihami.“ Ráda by toho udělala daleko víc, ale všechno záleželo na Danielovi a městské radě.

Vtom se ozvalo nesmělé zaklepaní a dětský hlásek zapípal: „Smím dál?“

„Katrino?“ Ruth pospíchala otevřít dveře a pozvala dovnitř drobnou tmavovlasou dívenku. „Co děláš venku? A bez kabátu?“

Děvčátko se hrnulo dál a upíralo na Jennu chrpově modré oči rámované vějíří hustých černých řas, které Jenně okamžitě připomněly Daniela McGregora. „Vy jste ta nová knihovnice? Je pravda, že pocházíte z Anglie? Máte nějaké příběhy o zvířatech a mořských pannách?“

Jenna se neubránila úsměvu, tak ji uchvátil vážný pohled chrpových očí a půvabné rysy roztomilého skřítky. „Ano, a z mnohých se dozvíš odpovědi na svoje otázky.“

Přešla k pultu, otevřela šuplík a vyndala z něj paklík samolepek s jasně žlutým smajlíkem. Jednu vytáhla a podala ji dívence. „Tady máš. Teď jsi oficiálně první zákaznicí našeho Pryskeřníka. Tak jsem začala říkat tomuhle autu, ale tvůj strýc povídal, že má krávu, která se jmenuje stejně. Možná bychom mohli dodávce vybrat jiné jméno, co myslíš?“

Katrina se zamračila. „Skutečně máme krávu jménem Pryskeřník a je hodně velká. Ale to jméno se ke žlutému autu skvěle hodí, tak byste mu ho asi měla nechat.“ Přešla k jednomu z polštářů na podlaze a otočila se. „Můžu si sednout?“

„Samozřejmě. Vlastně mám zbrusu novou knížku o mořských pannách, jestli máš zájem,“ prohlásila Jenna a posadila se vedle Katriny.

„Moje maminka je mořská panna. Delfíní poštou mi posílá nádherné mušle, protože obyčejní poštáci pod vodu nemůžou.“

Dětská fantazie nezná mezí. „Aha. Posílá ti delfíní poštou i dopisy?“

Katrina pokrčí rameny. „Ne. Nikdy mi nenapíše. Ale není to její vina. Pod mořskou hladinou nemůže používat pera a papír. Někdy jsem z toho smutná.“

Jenna neměla ponětí, o čem tenhle příběh o delfínech a mořských pannách je, ale to poslední, po čem toužila, bylo, aby holčička byla smutná, a tak prohledala krabici a vytáhla knihu s tmavovlasou mořskou pannou na obálce. „Tady ji máš.“

„Vypadá jako moje maminka.“ Katrina zalapala úžasem po dechu a okouzleně zírala na obálku.

„Hrome,“ ulevila si Ruth za Jenninými zády. „Bude lepší, když dáte tu knížku pryč, a to rychle. Jenom tu chudinku rozruší.“

Jenna se otočila. „Ujišťuji vás, že je to pěkný příběh, zcela vhodný pro děti Katrinina věku.“

„O tom ani na vteřinu nepochybuji, ale... Prosím, udělejte, co vám říkám, a tu knížku jí vezměte,“ trvala na svém Ruth a upírala na Jennu prosebné oči.

Přestože Jenna ničemu nerozuměla, rozhodla se Ruth vyhovět. Stoupla si a přivinula knížku k hrudi, pryč z Katrinina dosahu.

„Pojď, Katrino,“ vyzvala Ruth děvčátko. „Je čas se najíst. Uvařila jsem tvoji oblíbenou kuřecí polévku. Potom si můžeš dát kousek čokoládového dortu.“

„Ale já se chci dívat na svoji maminku.“ Katrina se zvedla z polštáře a natáhla ruku.

„Na té obálce není tvoje maminka,“ oponovala Ruth. Vtom se otevřely dveře a objevil se v nich Daniel McGregor.

Už na sobě neměl záchranářský oblek, vyměnil jej za tmavě zelenou nepromokavou bundu a vybledlé džíny zastrčené do zablácených bot, přesto dál působil jako nezlomný horal ošlehaný větrem. Přinesl s sebou vůni deště smísenou s mořským příbojem a oděrem stájí.

Otřel si podrážky o rohožku, pohlédl na dvě ženy a dítě a zamračil se. „Katrino? Ruth? Slečno Palmerová... Děje se něco?“

Děvčátko namířilo vyčítavě prst na Jennu. „Strýčku Danieli, ta nová paní má knížku o mé mamince, ale nechce mi ji půjčit. Můžeš ji požádat, aby mi ji ukázala?“

Daniel spaloval Jennu pohledem ledově modrých očí. „Co se tu děje?“

Jeho zlost byla tak znatelná, až sebou Jenna mimoděk trhla. Knížku tiskla k hrudi a srdce jí bušilo rychlostí dvou set kilometrů v hodině. „Nic,“ zamumlala. „Já... Je to úplně nevinná dětská knížka o mořských pannách a...“

Ruth se na Jennu povzbudivě usmála a pak se otočila k Danielovi. „Jde o nedorozumění, to je všechno,“ pronesla chlácholivým tónem. „Pojďme se najíst.“

Daniel se znovu tvrdě podíval na Jennu a zvedl Katrinu do náruče. „Ruth má pravdu. Půjďme, kotě.“

Přeložila Jana Vlčková